

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4322/23
5.3.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Филиповић, председника већа, Весне Дамјановић и Весне Павловић-Нинковић, чланова већа, у парници тужиоца ЈП за подземну експлоатацију угља Ресавица, Општина Деспотовац, са седиштем у Ресавици, ул.Петра Жалца бр.2, ПИБ: 103084723, МБ: 17507699, чији је пуномоћник Наташа Т. Виријевић Китановић, адвокат из Београда, ул.Виктора Игоа бр.5, против тужене Републике Србије, Виши суд у Пожаревцу, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ул.Косовска бр.31, ради исплате, одлучујући о жалби тужене изјављене против пресуде Првог основног суда у Београду П 164/19 од 31.1.2023. године, у седници већа одржаној дана 5.3.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 164/19 од 31.1.2023. године, у ставу првом и трећем изреке.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу исплати износ од 1.019.296,05 динара са законском затезном каматом почев од 14.3.2017. године до исплате, у року од 15 дана по пријему писаног отправака пресуде. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев у делу којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу на досуђени износ од 1.019.296,05 динара исплати законску затезну камату за период од 7.3.2017. године до 13.3.2017. године, као неоснован. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 136.022,00 динара у року од 15 дана по

пријему писаног отправака пресуде.

Против наведене пресуде, тужена је благовремено изјавила жалбу, побијајући је у ставу првом и трећем изреке из свих законом прописаних разлога.

Испитујући побијану пресуду на основу овлашћења из члана 386. Закона о парничном поступку (“Сл.гласник РС” бр.72/11 са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је оценио да жалба тужене није основана.

У поступку доношења побијане пресуде, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Супротно жалбеним наводима, побијана пресуда није захваћена ни битном повредом одредаба парничног поступка из чл. 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, јер је њена изрека јасна и непротивречна сама себи и датим разлозима, а у образложењу пресуде је дато довољно јасних и непоротивречних разлога о битним чињеницама на којима је одлука заснована, тако да пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је послодавац АА, који је код тужиоца обављао послове копача. Решењем судије за претходни поступак Вишег суда у Пожаревцу Кпп 14/14 од 12.8.2014. године АА је одређен притвор, који је укинут решењем истог суда К 33/14 од 3.11.2015. године те је истим решењем наложено да се именовани одмах пусти на слободу. Пресудом Вишег суда у Пожаревцу К 33/14 од 3.11.2015. године АА је ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело које му је стављено на терет у том поступка а због кога му је притвор био одређен. Наведена пресуда је постала правоснажна 4.2.2016. године а извршна 4.3.2016. године. Решењем тужиоца од 15.9.2014. године АА је привремено удаљен са рада почев од 12.8.2014. године, када му је притвор одређен, па све док притвор траје, са правом на накнаду зараде у висини 1/4 основне зараде. АА је престало привремено удаљење са рада даном укидања притвора и пуштања на слободу 3.11.2015. године, на основу решења тужиоца од 10.11.2015. године. Тужилац је у периоду од 30.9.2014. године до 27.11.2015. године запосленом АА на име 1/4 основне зараде исплатио укупан нето износ од 151.861,00 динара, односно у овом периоду исплаћен је укупан бруто износ са доприносима на терет послодавца од 255.412,48 динара. На основу решења од 17.6.2016. године, тужилац је овом запосленом извршио исплату разлике између накнаде зараде коју је примао за време привременог удаљења са рада по решењу од 15.9.2014. године, и пуног износа основне зараде, у износу од 419.627,84 динара, у ратама у периоду од 29.6.2016. године до 30.1.2017. године, односно у укупном бруто износу са доприносима и порезима у укупном износу од 1.019.296,05 динара. Тужилац се дописом који је примљен у Виши суд у Пожаревцу дана 13.3.2017. године обратио том суду са захтевом за рефундацију наведеног износа, али се тај суд решењем од 14.3.2017. године огласио стварно ненадлежним за поступање по захтеву тужиоца за рефундацију траженог износа. Након тога, тужилац се дописом од 20.3.2017. године обратио Министарству правде са захтевом да му се рефундира накнада зараде коју је исплатио запосленом АА, али је од стране овог министарства дописом од 28.3.2017. године обавештен да трошкови рефундације исплаћених накнада зараде за именовано лице падају на терет органа који је донео решење о одређивању притвора, тако да тужиоцу није извршена

рефундација исплаћених накнада зарада свом запосленом. Тужена је у одговору на тужбу оспорила тужбени захтев у целости те је истакла приговор застарелости потраживања, а након достављања комплетног прегледа обрачуна исплаћених износа запосленом код тужиоца АА, тужена није оспорила висину постављеног тужбеног захтева. Тужба у овој правној ствари поднета је 31.12.2018. године.

Полазећи од овако правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је најпре правилно ценио истакнути приговор застарелости потраживања налазећи да је иси неоснован будући да је тужба у овој правној ствари поднета 31.12.2018. године а исплата 1/4 основне зараде као и разлике до пуне зараде од стране тужиоца сукцесивно је исплаћивана запосленом у периоду од 30.9.2014. године до 27.11.2015. године, односно у периоду од 29.6.2016. године до 30.1.2017. године, па како од повремених датума исплате тече рок застарелости за сваку појединачну исплату то је закључио да је тужба поднета у року прописаном чл.371 ЗОО-а, рачунајући од прве извршене исплате. Надаље, првостепени суд је имајући у виду утврђено чињенично стање, а наиме чињеницу да је тужилац свом запосленом раднику АА, који је правоснажном пресудом ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело које му је било стављено на терет и због кога му је био одређен притвор, за време проведено у притвору исплатио најпре накнаду зараде у висини 1/4 основне зараде, а затим (након правоснажног окончања кривичног поступка доношењем ослобађајуће пресуде) и разлику између исплаћеног износа и пуног износа зараде, закључио да је тужена у обавези да тужиоцу исплати утужени износ те је применом чл.105, 165, 166, 168 и 169 Закона о раду те чл.300 ЗОО-а усвојио тужбени захтев и одлучио као у ставу првом изреке побијане пресуде. На досуђени износ првостепени суд је тужиоцу у смислу чл.324 ЗОО-а признао законску затезну камату почев од 14.3.2017. године, као следећег дана од дана када се тужилац обратио органу тужене са захтевом за рефундацију исплаћених зарада свом запосленом.

Правилно је, и по оцени овог суда, поступио првостепени суд када је применом наведених законских одредаба усвојио тужбени захтев и одлучио као у ставу првом изреке побијане пресуде, а за своју одлуку је дао јасне и довољне разлоге, који ни наводима жалбе тужене нису доведени у сумњу.

Неосновано се жалбеним наводима тужене оспорава правилност примене материјалног права указивањем да је у конкретном случају тужиоцу за време трајања притвора послодавац исплаћивао зараду у висини 1/4 и с тим у вези да је обавеза послодавца да тужиоцу исплати и разлику између уплаћеног износа накнаде зараде до пуног износа зараде, уз позивање на одредбу чл.164,166,168 и 169 Закона о раду те да је обавеза исплате зараде на страни послодавца.

Ово због тога што је, супротно жалбеним наводима тужене, првостепени суд на потпуно и правилно утврђено чињенично стање правилно применио одредбе Закона о раду на које се тужена позива у жалби, као и одредбу чл.300 ЗОО-а, када је обавезао тужену да тужиоцу исплати утужени износ имајући у виду да је у конкретном случају основ потраживања тужиоца исплата, односно рефундација износа који је тужилац свом запосленом раднику АА исплатио на име 1/4 основне зараде и разлике до пуног износа зараде за време привременог удаљења са рада именованог који је правоснажном

пресудом ослобођен оптужбе.

Наиме, према чл.168 ст.1 Закона о раду, запосленом за време привременог удаљења са рада припада накнада у висини једне четвртине основне зараде а према ставу 2 исте законске одредбе накнада зараде за време привременог удаљења са рада у смислу чл.166 овог закона исплаћује се на терет органа који је одредио притвор, док је одредбом чл.169 прописано да запосленом за време привременог удаљења са рада, у смислу чл.165 и 166 овог закона, припада разлика између износа накнаде зараде примљене по основу чл.168 овог закона и пуног износа зараде, ако кривични поступак против њега буде обустављен правоснажном одлуком, или ако правоснажном одлуком буде ослобођен оптужбе, или је оптужба против њега одбијена, али не због ненадлежности. Послодавац према наведеној одредби чл.168 ст.2 Закона о раду запосленом (под условима из чл.169 ст.2 тач.1 истог закона) накнаду зараде исплаћује на терет органа који је притвор одредио, што значи да исплатом зараде запосленом за време привременог удаљења са рада због одређивања притвора, а који је правоснажном пресудом ослобођен од оптужбе, стиче право регреса према туженој чији је орган одредио притвор. Стога, како је у конкретном случају тужилац, као послодавац свом запосленом раднику АА за време трајања неоснованог притвора који је одредио орган тужене исплатио накнаду зараде, у смислу наведених законских одредаба а која исплата је извршена на терет органа који је притвор одредио у смислу чл.169 Закона о раду, то на страни тужене постоји законска обавеза за исплату накнаде коју је плаћао тужилац као послодавац, па је стога тужени, супротно жалбеним наводима, у обавези да исплаћени износ накнади тужиоцу, сходно чл.218 и 300 ЗОО-а.

Цењени су и жалбени наводи тужиоца којима се указује да је првостепени суд приликом оцене истакнутог приговора застарелости потраживања погрешно закључио да се у конкретном случају има применити десетогодишњи рок застарелости из чл.371 ЗОО-а будући да је предмет тужбеног захтева накнада штете, али су ови наводи неосновани. Ово због тога што у конкретном случају, супротно жалбеним наводима, основ тужбеног захтева није накнада штете, већ исплата накнаде односно рефундација износа који је тужилац свом запосленом раднику АА исплатио на име 1/4 основне зараде и разлике до пуног износа зараде за време привременог удаљења са рада именованог који је правоснажном пресудом ослобођен оптужбе, а на које потраживање се примењује општи рок застарелости из чл.371 ЗОО-а, како је то правилно учинио првостепени суд.

Приликом одлучивања, овај суд је имао у виду и остале жалбене наводе, али је код напред наведеног оценио да исти нису од утицаја на доношење другачије, за тужену повољније одлуке па их посебно не образлаже сходно чл.396 ЗПП-а.

Потврђена је и одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке ожалбене пресуде јер је иста донета правилном применом одредаба чл.153,154 и 163 ЗПП-а.

Имајући у виду напред изложено, Апелациони суд у Београду је применом чл.390 ЗПП-а одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде, док је одлука као у ставу другом изреке донета применом чл.153 и 165 истог закона, с обзиром да тужена није

успела са жалбом у поступку пред другостепеним судом.

**Председник већа-судија
Весна Филиповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић